

léhající dozoru úřadů báňských není samostatná, neboť jest omezena souhlasným projevem příslušného úřadu báňského. Každý z projevů obou úřadů (politického a báňského) je podle toho nezbytnou složkou společné vůle, která je pak v rozhodnutí jako v úhrnném aktu jednotně vyjádřena, což má býti v něm také uvedeno, takže žádný z obou kooperujících úřadů sám o sobě není příslušný rozhodnutí vydati (srov. Boh. A 7684/29, 2517/23). Rozhodnutí v uvedených věcech jen úřadu politického, který se s příslušným báňským úřadem nedohodl, je rozhodnutím úřadu o sobě nepřislušného.

V dnešním sporu šlo o zařazení podniku, jehož předmětem je dobývání hnědého uhlí, které jako vyhrazený nerost náleží podle § 3 hor. zákona k hornímu regálu. Provozování takového podniku je podrobena dozoru horních úřadů (§ 220 hor. zákona). Šlo tu tedy o případ, ve kterém podle § 50 odst. 3 úraz. zákona ve znění zákona č. 207/1919 Sb. příslušelo rozhodnouti politickému úřadu v dohodě s úřadem horním, takže žal. úřad sám o sobě nebyl příslušný, aby v tomto sporu rozhodl. Žal. úřad vyžádal si sice o námitkách dnešní zúč. strany, jež uplatnila proti zařadovacímu výměru, vyjádření báň. revírního úřadu v Mostě, leč nař. rozhodnutí vydal samostatně, aniž se před jeho vydáním dohodl s příslušným horním úřadem, jak to předpisuje cit. zákonné ustanovení, neboť takovéto pouhé vyjádření o podaných námitkách za dohodu ve smyslu tohoto ustanovení pokládati nelze, ježto dohodou sluší tu rozuměti projevený formální souhlas příslušného horního úřadu s o b s a h e m zamýšleného rozhodnutí, sděleného jemu před jeho vydáním. Leč i kdyby ve vyjádření báň. revírního úřadu v Mostě z 28. srpna 1933 bylo lze materiálně shledávati takovou dohodu, nebylo by ji lze uznati za dohodu učiněnou s příslušným horním úřadem, poněvadž příslušným horním úřadem byl by tu jen horní úřad zem. koordinovaný žal. úřadu zem., tedy báň. hejtmanství v Praze (srov. také § 48 odst. 2 úraz. zákona ve znění zák. č. 207/1919 Sb.). Tím, že žal. úřad vydal nař. rozhodnutí bez dohody s příslušným horním úřadem, opominul zákonem předepsané podstatné formy správního řízení.

Č. 12.867.

P o j i š ť o v a c í p r á v o: Zaměstnanci podniku, ve kterém se užívá nákladního automobilu, podléhají podle § 3 zák. čl. XIX:1907 úraz. pojištění, pokud tu je jen abstraktní možnost nebezpečství úrazu.

(Nález z 19. dubna 1937 č. 12.222/37.)

V ě c: Alexander L. v Popradě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 12. června 1934 o úrazovém pojištění.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Zem. úřadovna pro dělnické pojištění na Slovensku v Bratislavě uznala výměrem z 22. května 1933 podnik stěžující si firmy »obchod se smíšeným zbožím a nákladní auto« za povinný pojištěním a zařadila jej pod příslušný titul a do příslušné nebezpečenské třídy a ne-

bezpečenského procenta. V odvolání z tohoto výměru namítala firma, že pojistné povinnosti mohou podléhati jen tři osoby zaměstnané při nákladním automobilu, nikoli však osoby zaměstnané v obchodě, kanceláři a prodejně, poněvadž tito zaměstnanci nepřicházejí s automobilem do styku. Nař. rozhodnutím zem. úřad v Bratislavě odvolání zamítl v podstatě proto, že pojistná povinnost celého podniku se zakládá na ustanovení § 3 bodu 26 zák. čl. XIX:1907 a že nemá právního významu skutečnost, že snad některé osoby nepřicházejí do přímého styku s motorovým vozidlem, neboť cit. ustanovení nečiní žádného rozdílu, zda motor používaný v podniku jest umístěn přímo v podnikové místnosti či mimo ni.

O stížnosti, vytykající tomuto rozhodnutí nezákonnost, uvažoval nss takto:

Především nutno konstatovati, že na sporu není otázka úrazové pojistné povinnosti nákladního auta jako podniku silostroje ve smyslu § 3 bodu 19 zák. čl. XIX:1907 a osob v tomto podniku zaměstnaných, nýbrž toliko otázka úrazové povinnosti osob zaměstnaných ve vlastním podniku stěžující si firmy, t. j. v obchodě se smíšeným zbožím, při němž firma užívá nákladního auta k dovozu a odvozu zboží do a z tohoto obchodu, které podle tvrzení stížnosti do styku s autem nepřicházejí. Kladnou odpověď na tuto otázku opřel žal. úřad o ustanovení § 3 bodu 26 zák. čl. XIX:1907. Podle něho podléhají úrazové pojistné povinnosti, bez rozdílu pohlaví, věku a výše mzdy nebo platu, všechny osoby zaměstnané trvale nebo prozatímně, výpomocně nebo přechodně u podniku, závodu nebo prací, jež jsou tam pod č. 1—26 vyjmenovány. V bodě 26 se uvádí, že jsou to všechny podniky bez rozdílu počtu zaměstnaných dělníků, které užívají strojů hnaných živelními silami, nebo parních kotlů, vázaných úředním povolením. Žal. úřad, vykládaje toto ustanovení, vychází v nař. rozhodnutí z právního názoru, že pro otázku pojistné povinnosti moment, zda zaměstnanci podniku, při kterém se užívá stroje hnaného živelní silou (in concreto nákladního automobilu), přicházejí s tímto technickým zařízením do styku, nemá žádného právního významu.

Stížnost popírá správnost tohoto právního názoru a namítá, že cit. zákonné ustanovení praví prý výslovně, že úrazovému pojištění podléhají jen ti zaměstnanci, kteří se strojem užívaným v podniku jsou ve styku, resp. při tomto stroji pracují. Námitka tato je bezdůvodná, ježto — jak z výše cit. doslovu dotčeného ustanovení vysvítá — předpis ten nečiní žádného takového rozdílu mezi zaměstnanci podniku, úrazové pojistné povinnosti podrobeného, jak to tvrdí stížnost. Právě naopak předpis § 3 zák. čl. XIX:1907 stanoví, že úrazové pojistné povinnosti podléhají v s e c h n y osoby zaměstnané u podniků, závodů a prací, na které se vztahuje úrazové pojištění a jež jsou tam pod č. 1—26 jednotlivě vypočteny. V posledním odstavci pak ještě dodává, že pojistné povinnosti jsou podrobeny i osoby, které jsou zaměstnány v pomocných závodech a vedlejších místnostech hlavního závodu, pojistné povinnosti podléhajících. Ani v bodě 26, o který v tomto sporu jde, zákon nerozlišuje mezi osobami, které přicházejí do styku se silostrojem v pod-

nicích, v nichž se užívá stroje hnaného živelní silou, a osobami, jež do takového styku nepřicházejí. Restriktivní výklad, o jaký se pokouší stížnost, nejen že nemá žádné opory ve slovném znění cit. ustanovení, ale je naopak v rozporu jak s jeho doslovem, tak i s obecně uznávaným interpretačním pravidlem: *Ubi lex non distinguit, nec nostrum est distinguere*.

Úrazové pojištění na Slovensku a Podkarpatské Rusi podle zák. čl. XIX:1907 — právě tak jako v zemích t. zv. historických podle zákona č. 1/1888 ř. z. ve znění zákonů jej doplňujících a měnících — je jako pojištění podnikové vybudováno na zásadě pojištění kolektivního a na principu nebezpečí abstraktního, takže konkrétní nebezpečí úrazu není zákonným předpokladem úrazové pojistné povinnosti. Důsledkem těchto principů pak jest, že proti úrazu jsou pojištěny v š e c h n y osoby zaměstnané v podniku podrobeném takovému pojištění, jak to také § 3 cit. zák. čl. expressis verbis stanoví.

Výjimku bylo by lze připustiti jen v příčině těch osob, pro které by to zákon pozitivně ustanovil. Žádná taková výjimka ani v zák. čl. XIX:1907, ani v jiném platném předpise však stanovena není. Praxe, které stížnost se dovolává, i kdyby skutečně existovala, pozitivní zákonný předpis zrušiti ani změniti nemůže, a proto z ní ani st- lka pro své stanovisko nic vytěžiti nemůže. Rovněž tak neplyne pro jeho správnost nic ani z ustanovení § 1 vlád. nař. č. 200/1922 Sb., kde se praví toliko, že za podniky užívající motoru (§ 2 nař. min. vnitř. z 6. července 1914 č. 143 ř. z.) je pokládati takové podniky, při kterých se upotřebuje hnacích strojů, jež hnány jsou živelní silou (větrem, vodou, svítiplynem, horkým vzduchem, elektřinou atd.) nebo zvířaty. Že nákladní automobil je takovýto stroj a že ho firma užívá při svém podniku pro dovoz a odvoz zboží do a z tohoto podniku, je nesporno. Pro tvrzení stížnosti, že by motoru musilo býti užíváno jen k účelům průmyslovým, v cit. předpisu není žádné opory. Je proto nerozhodné, že firma užívá automobilu při svém podniku nikoli k účelům průmyslovým, nýbrž dopravním, neboť tento moment s hlediska úrazové pojistné povinnosti osob v něm zaměstnaných nemá žádného právního významu. Že by dotčené osoby s nákladním autem firmy, užívaným při jejím podniku, jako technickým zařízením jeho pojistnou povinnost zakládajícím do žádného styku vůbec nikdy ani přijíti nemohly, takže by jakékoliv, i jen abstraktní nebezpečnoství úrazu bylo u nich naprosto vyloučeno, stížnost nenamítá (srov. Boh. A 7054/28).

Č. 12.868.

Policejní věci. — Řízení správní: * Paragraf 5 min. nař. č. 31/1860 ř. z. nezakládá právního nároku na prominutí nebo zmírnění trestu uloženého za správní přestupek.

(Nález z 20. dubna 1937 č. 12.160/37.)

V ě c: Josef Sch. v Prosiměřicích proti rozh. zem. úřadu v Brně z 19. září 1934 o policejním přestupku.